

אכץ לסכרא הנ"ל מיושב, דליתן אבק ריבית ומאכיל האיסור בידים בודאי גם בדרבנן יש לפני עיור. אבל בגורם לבד, לשכור שדה לכותי אם הי' מלאכה בחה"מ רק מדרבנן לא שייך לפני עיור.

ובספר המקנה (שם) כתב: נ"ל לישוב סתירת הרא"ש, כי הטורי אבן הקשה, וכי לא ימצא לו לשכור שדה מעכו"ם ובע"כ רק לפני עיור מדרבנן כי מסייע אסור, הא תינח אם מלאכה בחה"מ מדאורייתא אז מסייע לפני עיור מדרבנן, אבל אם מלאכה בחה"מ רק אסור מדרבנן, א"כ ליכא במסייע איסור, ושפיר הקשה הרא"ש ודו"ק.

★★

מלאכות המותרות בחול המועד הם חמישה: א. דבר האבד אם לא יעשנו עתה. ב. כל דבר שהוא לצורך אוכל נפש (ואפילו מעשה אומן). ג. שאר צרכי המועד, באופן שיעשם מעשה הדיוט. ד. ובשביל פועל שאין לו מה יאכל. ה. וצרכי רבים.

ופרטי דיניהם כדלהלן: א. דבר האבד - מותר אפילו מעשה אומן ואי"צ שינוי. אך במקום שההפסד הוא מועט, מותר רק מעשה הדיוט. כדאיתא בדף ז ע"א גבי כותל גינתו שנפרץ. במקום שיש טירחא יתירא לא התירו דבר האבד, כמבואר בריש מכילתין. ואסור לכוון מלאכתו למועד.

ב. מלאכת אוכל נפש - מותר גם מלאכת אומן, וגם טירחא מרובה מותרת, וכתב בחיי אדם שגם מותר לכוון מלאכתו למועד במלאכת או"נ.

ג. שאר צורכי מועד - לא התירו במעשה אומן, ולכן מותר או להדיוט (שאינו מיומן כ"כ במלאכה) כדרכו, או לאומן ע"י שינוי (משנה לקמן דף ח ע"ב). ואסור לכוון מלאכתו למועד.

ד. פועל שאין לו מה יאכל - מותר אפילו מעשה אומן, ואי"צ שינוי. ומותר אפילו מלאכות שאינן לצורך המועד, ושאינן דבר האבד.

ה. צרכי רבים - אם זה לצורך המועד מותר אפילו מעשה אומן (באופן שיש בהם צורך הגוף). ואם אינם לצורך המועד - מותר במעשה הדיוט או מעשה אומן בשינוי. וצרכי רבים מותר אפילו בכוונת מלאכתם למועד.

במעם ההיתר של דבר האבד - כתב הריטב"א (דף יג ע"א) כדי שלא יהא דואג על אבידו וימנע משמחת יו"ט. ובאר"ר סוף סימן תק"ל כתב טעם ההיתר כדי שלא יצטער על אבידתו ויבטל מלימודו.

ומעם ההיתר של פועל שאין לו מה יאכל - גם בזה כתב הריטב"א שם, כדי שלא יהא דואג וימנע משמחת יו"ט. ובנמוק"י סוף פ"ב כתב הטעם שאין לך דבר האבד גדול מזה.

ומעם ההיתר של צרכי רבים - משום שצרכי רבים אינם נעשים אלא בשעה שהכל בטלים ממלאכתם, ואם לא יתירו להם אז יתבטל הדבר ולא יעשה. (וכתב בפמ"ג סי' תקמ"ד דהוה קצת כדבר האבד, וכתב בביה"ל סי' תקמ"ד ד"ה צרכי, שדומה למלאכה לצורך מצוה שמותר בחוה"מ).

★★

במשנה: ומצינין את הקברות וכו'.

כתב החזון איש (יו"ד סי' ר"ט ס"ק י"ג בתו"ד):

נראה דבזמננו שאין לנו בתי דין כימים הראשונים שיפקחו על ציון הקברות וכדתנן רפ"ק דמו"ק ובר"מ פ"ח מטו"מ ה"ט, ראוי לן ליזהר שלא לקבור אלא בבתי קברות המפורסמות, וזה מגין על טהרת א"י וכדתנן מקואות פ"א מ"א, ולכן ראוי בשעת מלחמה לקבור ע"מ לפנות ויהי ראוי לפנותן, ונראה דסתמא הכי הוא כיון שכן הוא הנכון, ועוד כיון דרצון המשפחה כן שלכם השבור על ההרוג מרגיש עגמת נפש יתירה במה שהוא קבור באדמת שממון ולא בביה"ק, ואילו היו נשאלין בשעת קבורה, היתה דעתם לקבורו ע"מ לפנותו, סתמא דעת הקוברין כרצון קרוביו ובני משפחתו, וכהותנה ע"מ לפנותו, ועוד אם יש כאן תקלה לכהנים מפני חסרון ציון הקברות, ראוי לפנות בשביל זה, וכש"כ אם מפני לקבורו במקום אבותיו, ויתקיים בנו בלע המוות לנצח וגו' ונתבשר בשורות טובות.

★★

במשנה: ויוצאין אף על הכלאים.

ברא"ש בתוספתא בסוטה (מ"ג ע"ב) דן אי יש איסור מה"ת בקיום כלאים. וכתב בתו"ד: והא דקתני בפ"ק דמו"ק ויוצאים על הכלאים, הא מפרש לה בגמ' ועד כמה אמר ר"ש